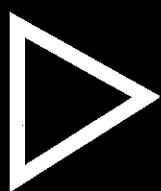

Stedelijk
Museum

BUREAU

AMSTERDAM

NO 7

ROZENBURG 1016 NN AMSTERDAM

TEL 31(0)20 626171 / FAX 31(0)20 6261730

C I N E M A
A C T U E L

25 / 06 / 94 → 28 / 08 / 94

CINEMA ACTUEL De tentoonstelling Cinema Actuel vindt plaats ter gelegenheid van het zestig jarig bestaan van de Cineac aan de Amsterdamse Reguliersbreestraat. Deze bioscoop van Ir. Johannes Duiker is een van de belangrijkste monumenten van het Nieuwe Bouwen in Nederland. Met historisch beeldmateriaal, waaronder foto's van Eva Besnyö, Cas Oorthuys en Lood van Bennekom, tekeningen, maquettes en films, wordt de geschiedenis van de Cineac getoond. Zes beeldend kunstenaars (Marijke van Warmerdam, Barbara Visser, Ronald van Tienhoven, Rainer Oldendorf, Karen Lancel en Elise Tak) hebben zich laten inspireren door de Cineac en maakten speciaal voor Cinema Actuel een werk in Bureau Amsterdam of in de Cineac.

DE CINEAC VAN DUIKER 1934-1994 "Aan al degenen, die zich plegen te amuseren met Haagse Post of Stuiverblad, het Leven of de Lach, de Sportkroniek of de Prins, voorspel ik een meerdere of mindere verslaafdheid aan het geïllustreerde, bewegende, sprekende en zingende tijdschrift, dat Cineac heet."

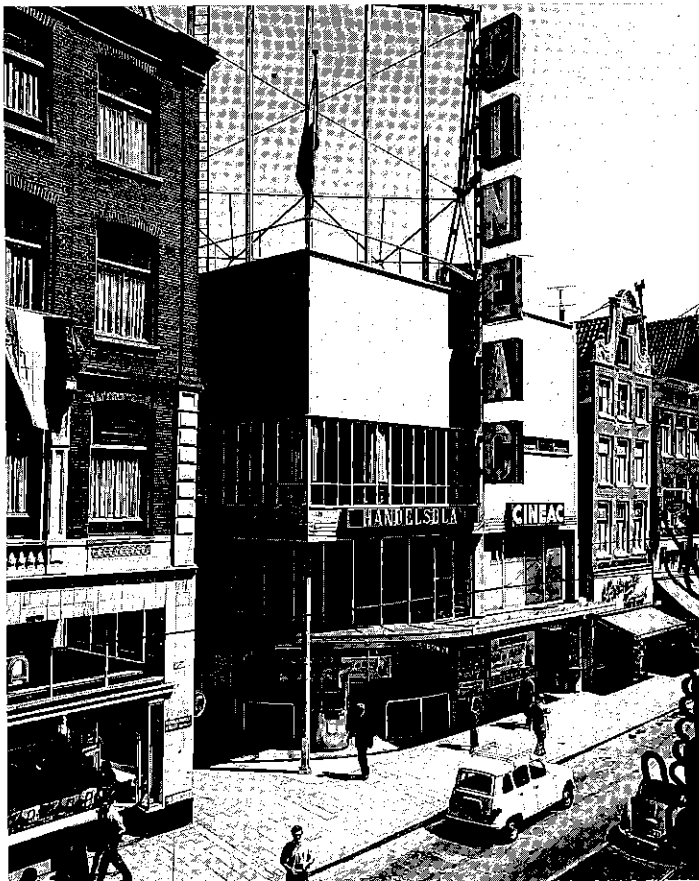
Met deze woorden opende in november 1934 Ir. J. Duiker de Cineac in de Amsterdamse Reguliersbreestraat. De Cinema Actuel, zoals de bioscoop voluit heet, werd gebouwd in opdracht van het Handelsblad, voor een in die tijd nieuwe manier van nieuwsverspreiding; het bioscoopjournaal. Met zijn functionalistische ontwerp zette Duiker zich sterk af tegen de Tuschinski bioscoop, het art-deco sprookjespaleis aan de overkant van de straat, dat dromen en illusies verkocht. "Een aanslag op de romantische instincten door middel van 'zwoele' architectuur komt niet in aanmerking", aldus Duiker.

Duiker streefde naar lichtheid in materiaalgebruik, toepassing van nieuwe technologie voor verwarming, ventilatie en akoestiek, zakelijke vormen, openheid naar de straat en een heldere indeling die de doorstroom van het publiek zou vergemakkelijken.

Het meest opvallende aspect van de Cineac is wel de glazen projectieruimte, die van buitenaf zichtbaar is en waarmee de bioscoop als kijkmachine wordt blootgelegd. Duiker benadrukte hiermee zijn visie op het fenomeen film, en met name de op de actualiteit gerichte film. Dit soort film moest in zijn optiek plaatsvinden midden in het leven en dus midden op straat.

Duikers Cineac is een monument van de moderniteit. In de brochure uitgegeven bij de opening in november 1934 weerklinkt steeds het motto: "Wij moeten nieuw zijn met het nieuwe". Met zekere trots werd uitgebreid verslag gedaan van de meest geavanceerde technologische snufjes die in het gebouw waren toegepast: de thermostaten en hydrometers, het electronische oog waardoor de deuren als door een 'onzichtbare portier' werden geopend, de neonverlichting van de lichtmast, en, last but not least, het gewelf van de zaal, 'in verhouding dunner dan de eierschaal om het ei.'

De vergelijking die Duiker trekt tussen de Cineac en een vliegtuig is treffend. De ideologie van de vooruitgang ligt als fundament onder de bioscoop. Het staat er niet alleen als produkt van technologische vernieuwing, het geeft ook uitdrukking aan haar moderne functie: de snelle verspreiding van objectieve nieuwsberichten uit de hele wereld. Het spektakel van de wereldgebeurtenissen kon nu realistischer -in bewegende beelden met geluid- en sneller dan ooit tevoren aan een groot publiek worden getoond. In de Cineac kwam men en masse bijeen voor actualiteit en amusement. Voor de eerste beelden van een pasgeboren prinses, sportwedstrijden, buitenlandse reizen van leden van het koninklijk huis, optochten, huldgingen, reportages uit verre landen, modeshows, natuurrampen etc. etc. Walter Benjamin, die schreef dat bij de film verstrooiing en concentratie hand in hand gaan,

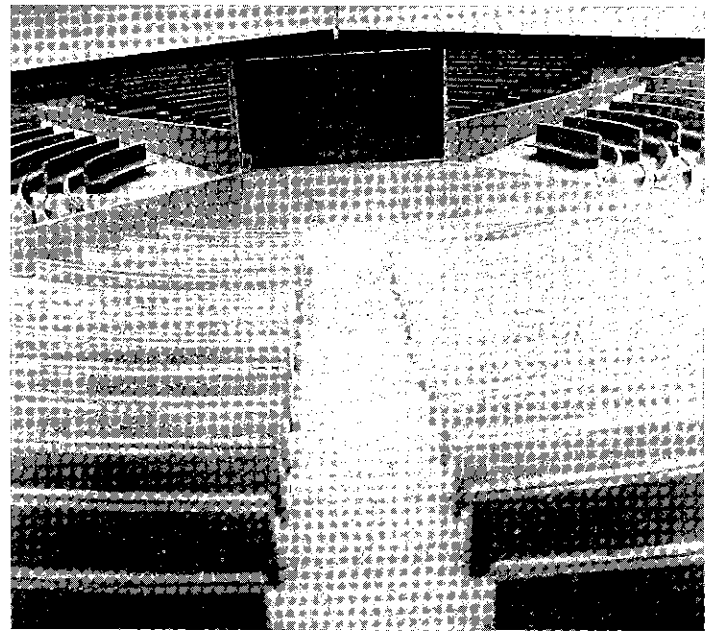
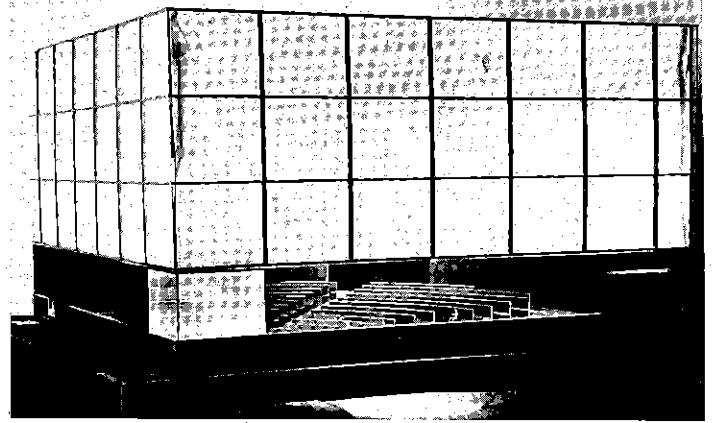
onderkende al vroeg dat de (documentaire)film als geen ander medium in staat was de massa's te mobiliseren en dat daarin zowel haar revolutionair potentieel als haar gevaar schuilde. "Hier is, vooral met het oog op het bioscoopjournaal waarvan de propagandistische betekenis nauwelijks overschat kan worden, een technische omstandigheid van belang. De massale reproductie komt vooral tegemoet aan de reproductie van massa's. Bij de feestelijke optochten, de monsterbijeenkomsten, bij de massale sportmanifestaties en in de oorlog, die thans allemaal aan de opname-apparatuur worden toegevoerd, ziet de massa zichzelf in het gezicht. (...) Massabewegingen doen zich in het algemeen aan apparatuur duidelijker voor dan aan de blik (...) Dit betekent dat massabewegingen en dus ook de oorlog, een vorm van menselijk gedrag zijn die op bijzondere wijze tegemoet komt aan de apparatuur."

Duiker wist al dat het kijken naar bewegende beelden uit alle windstreken van de aarde verslavend kon zijn, maar de Duitse propagandafilms die tijdens de Tweede Wereldoorlog in de Cineac zouden worden vertoond maakte hij niet meer mee. Hij overleed in 1935.

Toen ik zelf in de jaren zestig en zeventig opgroeide op de Amstel, pal naast de Cineac, had de bioscoop haar oorspronkelijke functie al verloren. De televisie was doorgedrongen tot in alle huiskamers en men ging niet meer naar de bioscoop om het wereldnieuws te zien. In de Cineac had het bioscoopjournaal plaatsgemaakt voor tekenfilms. De Cineac raakte langzaam maar zeker in verval: de lichtmast en oorspronkelijke ronde kassa verdwenen, verf bladderde af en het publiek bleef weg.

Het vooralsnog laatste hoofdstuk van Duikers Cineac begon in 1992 met de transformatie door MGM Cinemas tot rixsbioscoop. De zaal werd opgeknapt om de nieuwe publiekstromen te kunnen verwerken en te voorzien van populaire films, pop-corn en cola. De nieuwe Cineac formule is een (commercieel) succes en trekt veel publiek. De Cineac is hard toe aan een grondige restauratie, maar haar voortbestaan als bioscoop is onzeker.

Leontine Coelewij
mei 1994

DAN GRAHAM - CINEMA

In 1981 maakte de Amerikaanse kunstenaar Dan Graham **Cinema**, een model voor een bioscoop, geïnspireerd op Duikers Cineac. Net als bij Duiker is Grahams bioscoop gesitueerd op een drukke hoek en bestaat de gevel grotendeels uit een glazen wand. Maar in tegenstelling tot de Cineac, die het mechanisme van de projectiekamer toont aan de voorbijgangers op straat, is in Grahams bioscoop de zaal, met zijn bezoekers en de geprojecteerde film, van buitenaf zichtbaar.

De positie van de toeschouwer speelt een belangrijke rol in Grahams video's en paviljoens, die het midden houden tussen sculptuur en architectuur. In veel van zijn werk observeert de kijker zichzelf en anderen, terwijl hij naar het kunstwerk kijkt. Zijn onderzoek naar de werking van massamedia (m.n. film en video) en de relatie tussen architectuur en publiek, komen in het Cinema-model bijeen.

De bioscoop van Graham heeft een voorgevel van naar twee kanten spiegelend glas. Daardoor nemen de toeschouwers, zowel de mensen buiten op straat als de bezoekers in de zaal, tegelijk de ruimte aan de andere kant en de spiegeling van hun eigen blik waar. Als de zaal donker is en de film wordt geprojecteerd, dan ziet men vanaf de straat niet alleen de film die door het halftransparante scherm wordt geprojecteerd, maar ook het publiek in de zaal. Zij bekijken op hun beurt niet alleen de film, maar vangen ook beelden op van buiten. Hierdoor wordt de vereenzelviging van de toeschouwer met de filmische illusie aangetast: een volledig opgaan in de fictieve wereld van de film is nu onmogelijk. Als de film voorbij is en de zaallichten aan gaan, dan ziet het publiek in de zaal het scherm en de wanden als spiegels. De toeschouwer ziet zichzelf temidden van de andere toeschouwers.

Duiker heeft, in Grahams woorden, "de architectonische voorgevel weggewerkt om de 'machine als medium' te tonen om zo de letterlijke technologie die de illusie voortbrengt te openbaren, en wellicht te demystificeren."

De transparante huid van Grahams bioscoop daarentegen openbaart niet zozeer de apparatuur, maar juist de blikken van het publiek. Zijn architectuur maakt het "de toeschouwers binnen en buiten mogelijk hun plaatsen, projecties, lichamen en identificaties waar te nemen."

L.C.

De citaten van Dan Graham zijn afkomstig uit *Bioscoop* (1981), *Museumjournaal* nr. 5/6, 1982, p. 239-243.

ELISE TAK

Tijdens 'Cinema Actuel' draait de film 'The Book Assassination' met in de hoofdrollen Neal McCrory, Michael Okada en Geena Davis. Deze film is geïnspireerd door de incidenten rond het boek "The Catcher In The Rye" (1951) van de Amerikaanse schrijver J.D. Salinger. Neal McCrory, die de film tevens geregisseerd heeft, speelt een schrijver die in zijn romans zijn gefrustreerde liefdesleven beschrijft. Zijn vrij onschuldige geschriften worden als gedegenereerd en opruiend beschouwd door de censuur. Wanneer een seriemoordenaar (Michael Okada) bij de verminkte lichamen van zijn slachtoffer pagina's van de boeken achterlaat, besluiten de autoriteiten de schrijver op de zwarte lijst te zetten.

Voor Elise Tak is goede fictie altijd een allegorie op de werkelijkheid. In een speelfilm kan de toeschouwer zich van begin tot eind identificeren met de fictieve personages en daardoor een link leggen met zijn/haar eigen leven.

Nieuwsberichten en journaals hebben deze werking veel minder. Ze zijn te kort en te selectief. Er wordt teveel door de autoriteiten bepaald wat niet en wat wel uitgezonden kan en mag worden. Voor Elise Tak staat de Cineac van Duiker in zijn oude functie dan ook slechts voor de censuur en de onmenselijkheid, de ontkenning van de mogelijkheden en het realiteitsgehalte van fictie. De grijze gevel steekt grauw af bij het levendige droompaleis Tuschinski. Op de voorgevel van de Cineac zijn de aankondigingen en filmstills van 'The Book Assassination' lijnrecht tegengesteld aan de oude idealen waaruit dit gebouw ontstaan is. Het geloof in een wereld van slechts rationaliteit en realiteit is illusie. Fictie en realiteit zijn hier onlosmakelijk met elkaar verbonden.

M.S.

EVA BESNYÖ

"De Cineac van Duiker is, in contrast met het donkere Tuschinski, een heel helder en doorzichtig gebouw."

MARIJKE VAN WARMERDAM

"Het 60-jarig jubileum van het Cineacgebouw wordt als een echt feestje gevierd. Maar de vraag is of er wel wat te vieren valt."

BARBARA VISSER

Barbara Visser bevraagt in haar werk de verschijningsvorm van beelden die, door de vanzelfsprekendheid waarmee ze bekeken worden niet, of niet meer, ter discussie staan. Het heroverwegen van 'iconen' als John en Yoko in het Hilton hotelbed, Jackson Pollock in zijn atelier of een trouwreportage is geen kwestie van nostalgie maar komt voort uit de wens om deze op het netvlies zwevende beelden in een nieuw licht te zien, vanuit het perspectief van deze tijd.

De documentaire aanpak van Visser refereert aan de schijnbare objectiviteit die inherent lijkt te zijn aan fotografie, film en video. Visser: "Wij zijn makkelijk geneigd te denken dat de blik van de Cineac bezoeker van 1934 onbevanger en goedgeloviger zou zijn dan de veronderstelde kritische blik van de kijker van nu. Maar waar de Cineac bezoeker zich in 1934 liet meevoeren

door 'bewegende krantefoto's', zo is voor de kijker vandaag het 'live via satellite' interview het bewijs van objectiviteit: live staat gelijk aan echt, aan nu."

In het werk dat Visser heeft gerealiseerd in de Cineac is een satellietverbinding tot stand gebracht waarmee Duiker vanaf een onbekende locatie geïnterviewd wordt. Het plan is om in dat gesprek een aantal onderwerpen aan te snijden zoals: onderdelen van het gebouw waarvan de functie in deze tijd onduidelijk geworden is, de huidige staat en functie van de Cineac en de touwtrekkerij om archiefmateriaal.

Visser maakt door een schijnbaar objectieve weergave de constante manipulatie en transformatie van historisch materiaal zichtbaar.

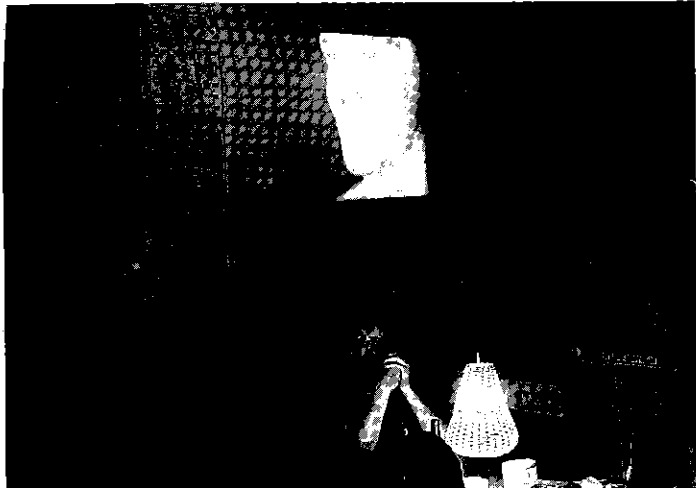
M.S.

RAINER OLDENDORF

FREE CINEMA/ RIKSBIOSCOOP

In zijn installaties, films, video, tekst en geluidswerken richt Rainer Oldendorf zich op de relatie tussen seriële architectuur en massamedia, en in het bijzonder de architectuur van het modernisme en de mogelijkheden en historie

van de cinemafotografie. In zijn projecten transformeert hij deze structuren op bepaalde punten. Zijn persoonlijke geschiedenis is daarbij uitgangspunt én materiaal.

In zijn project voor Cinema Actuel verbindt Oldendorf de Cineac/Riksbioscoop met de Free Cinema, een bioscoop in de stad Lörrach (Duitsland) waar hij ooit werkte als operator, ontwerper, verkoper van kaartjes en frisdrank.

De Free Cinema is exemplarisch voor de vele bioscopen of filmhuizen die in de zeventiger jaren ontstonden als onderdeel van een tegencultuur die tegenwicht moest bieden aan de vervlakkingen van de commerciële massacultuur.

Deze bioscoop ontstond in 1972 uit een filmworkshop, georganiseerd door het plaatselijke jeugdcentrum, maar ontwikkelde zich in de daaropvolgende jaren tot een bioscoop voor onafhankelijke produkties die niet draaiden in het commerciële circuit. De Free Cinema kon door zijn flexibele, onafhankelijke programmering snel inspelen op actuele, politiek-culturele omstandigheden. Nu de Free Cinema op het punt staat het oorspronkelijke gebouw te verlaten, brengt Oldendorf persoonlijke en materiële fragmenten van de geschiedenis van de Free Cinema bijeen in de projectieruimte van de Cineac.

Oldendorfs installatie gaat met name in op de specifieke cinematografische relatie tussen de projectieruimte en het auditorium. Onderdeel van de installatie is de retroprojectie van de riksfilm - die op dat moment in de Riksbioscoop wordt vertoond - op een scherm in de projectieruimte. Deze 'architecturale interventie' is gebaseerd op Oldendorfs herinnering aan een bepaald gebruik in de Free Cinema waarbij de 35 mm. projector enkele graden werd gedraaid om een 16 mm. film te kunnen projecteren. De reflectie van de film in het glasraam veroorzaakte de retroprojectie en door op de achtermuur een

wit doek te hangen veranderde de projectieruimte in een auditorium en sociale ontmoetingsplaats. De meubelstukken uit deze ruimte - een tafel, sofa, lamp en stoelen - worden in de projectieruimte van de Cineac geïnstalleerd. De films die tussen 1972 en 1982 door de Free Cinema werden geproduceerd, zijn door Oldendorf gerestaureerd en worden nu vertoond.

Oldendorf produceert voor de Cineac een trailer van drie minuten die tussen de riksvoorstellingen wordt vertoond. Deze omvat onder meer een biografische schets van de Free Cinema, met fragmenten van de Free Cinema filmproducties, en ander videomateriaal.

Andere elementen van de installatie zijn een boekje, met elementen uit het door Oldendorf samengestelde Free Cinema archief, en een poster waarin melding wordt gemaakt van het 'gastoptreden' van de Free Cinema in de Cineac.

L.C.

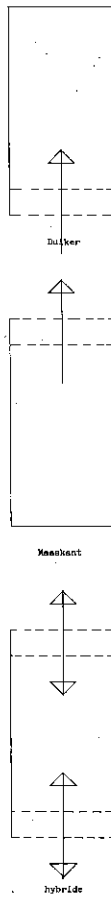
RONALD VAN TIENHOVEN

DE ROUTING VAN DE BLIK

De architectuur kent situaties die zich moeiteloos in taal laten vatten en die moeiteloos tot de verbeelding spreken door hun evocatieve potentie. Geen afbeelding of plattegrond lijkt noodzakelijk te zijn, omdat de verbeelding reeds voldoende geprikkeld wordt door de verbale omschrijving.

Een vreemdeling bezoekt Amsterdam en krijgt te horen dat er zich in het centrum een bioscoop bevindt waar men vanaf de straat door hoge vensters de filmprojectie-ruimte kan aanschouwen: de filmoperators spoelen filmrollen op en af, de machines worden in werking gezet, kortom, de gehele logistieke operatie treedt in de openbaarheid. Dit beeld laat zich in taal vatten en vormt een ultieme evocatie van transparante architectuur, van het etaleren van een **proces**.

Een vreemdeling bezoekt Rotterdam en krijgt te horen dat zich op het dak van een der grote commerciële gebouwen van de stad een bioscoop bevindt, waarin de bezoeker twee 'cinematografische' ervaringen kort na elkaar kan ondergaan: het is avond en men treedt de zaal binnen. Het filmdoek is afwezig. Waar het doek zich zou moeten bevinden ziet men een monumentaal panoramisch venster. Het nachtelijk verlicht Rotterdam openbaart zich met een wellust die alleen vanaf de hoogste etages van gebouwen mogelijk is. Men gaat zitten en aanschouwt de stad, totdat het filmdoek naar beneden schuift en de tweede cinematografische ervaring een aanvang neemt: de projectie van gecultiveerd

licht. Deze twee cinematografische situaties spreken ondubbelzinnig tot de verbeelding. Het avontuur van deze architectuur ligt in de opeenvolging van min of meer transparante membranen, waar de essentie van het operationele proces met een buitengewone helderheid geopenbaard wordt. De routing bestemd voor lichamen, is in deze twee gebouwen zakelijk en doelmatig; de routing van de **blik** echter, kent een zeldzame poëzie die de quintessens vormt van de door de potentie van de **blik** gevormde architectonische ervaring: het door wanden héén kijken, het door wanden héén denken.

Jan Duiker schonk ons een routing van de blik die zijn gelijke niet kent in de architectuur van het bioscoopgebouw: het etaleren van de technische logistiek, waardoor de blik (de verbeelding) gezogen wordt dóór de vensters heen, dóór de projectieapparatuur, dóór de projectiegaten de zaal in, om te eindigen in de illusoire ruimte van het filmbeeld.

Hugh Aart Maaskant laat de beschouwer in het ongewisse, totdat de filmzaal van het Groot-handelsgebouw wordt betreden. De blik (de verbeelding) verlaat de zaal meteen door de panoramische vensters heen en wordt gevangen door de stad, totdat het filmdoek zakt en de blik eindigt in de illusoire ruimte van het filmbeeld.

Maaskant en Duiker verschilden zeventien jaar

in leeftijd. Indien Duiker langer geleefd had, zou er zich over de Tweede Wereldoorlog heen een discours kunnen ontwikkelen, een ontmoeting tussen het euforische functionalisme van Duiker en het poëtische pragmatisme van Maaskant. Ik stel mij voor dat er zich in hun gedeelde fantasie een hybride van de twee bioscoopgebouwen zou kunnen ontwikkelen, waarin de blik (de verbeelding) zich onbelemmerd over de gehele lengte-as van hun gezamenlijke gebouw zou kunnen bewegen: van buiten naar binnen en weer naar buiten, de metropool in, het filmbeeld in, waarbij het illusoire en het concrete worden vermengd tot één amalgaam van sensorische ervaringen. Wellicht ligt hierin een blauwdruk voor het bioscoopgebouw van de 21ste eeuw besloten.

R.v.T.

KAREN LANCEL

OPNIEUW (NIEUW) BOUWEN

"Als uw jonge, enthousiaste gastvrouw geef ik u graag enthousiaste, beschaafde rondleidingen door de Cineac. Samen met onze moderne kinderen (de volgende generatie wereldburgers) en u, wil ik in intieme groepjes een lans breken voor: Opnieuw (Nieuw) Bouwen.

In de tijd van Nieuw Bouwen en de maakbare mens, koppelt Jan Duiker constructief denken aan een onschuldig geloof in een betere wereld. Het positieve en opvoedkundige karakter is daarin heel belangrijk. Een grootse opdracht voor ons volk! Met steeds weer hoop op een betere toekomst! Jan Duiker voedt ons op door middel van zijn architectuur, met constructief, functioneel en economisch denken, bouwen en uitvinden. Hij bouwde voor ons de dynamische wereld die 'Cineac' heet. Waar de hoofdfilm 'Het Nieuws' non-stop de beste fictie vertoont die er is: onze alledaagse wereldburgerlijke werkelijkheid. Hij bouwde de Cineac voor zijn geloof in ons daadkrachtige volk! Realistisch, actueel en internationaal! Hygiënisch, gezond en sportief! Moderne mensen, dynamisch en enthousiast! In de Cineac leven wij, zelfbouw-mensen, als in één lange dynamische stroom, als organisch metropool van fysieke, anonieme inspiratie. De tempel van onze moderne city-ziel: De Cineac".

K.L.

De rondleidingen van Karen Lancel worden gehouden op: zaterdag 25 juni - 14.00u / vrijdag 1 juli - 17.00u / zaterdag 2 juli - 14.00/16.00u / vrijdag 8 juli - 17.00u / zaterdag 9 juli - 14.00/16.00u.

English Summary

CINEMA ACTUEL

Sixty years of Cineac in Amsterdam

Cinema Actuel takes place from 25 June to 28 August 1994. This event marks the sixtieth anniversary of the Cineac cinema in Reguliersbreestraat in Amsterdam, one of the principal monuments of modern architecture in the Netherlands. The Cineac was built in 1934 to a design by Johannes Duiker and was the first cinema continuously showing newsreels. Until the sixties newsreels enjoyed great popularity, but with the coming of television they became less important as a source of news and Cineac went into decline. Nowadays it is again attracting large audiences as a cut-price cinema.

Cinema Actuel takes place at the intersection of art, architecture and film.

The exhibition is at two locations, Bureau Amsterdam's exhibitionspace in Rozenstraat and Cineac's offices in Reguliersbreestraat.

The historical part of the exhibition includes drawings, photos (by Eva Besnyö and Cas Oorthuys), models of the original Cineac building, old Cineac films from 1930 to 1950 and Dan Graham's 'Cinema' of 1981, which is based on the architecture and function of Duiker's design. Six contemporary artists have created 'site-specific' works in the rooms opened for this occasion behind the scenes at Cineac. They are Marijke van Warmerdam, Barbara Visser, Ronald van Tienhoven, Rainer Oldendorf, Karen Lancel and Elise Tak.

Based on the Cineac, they consider the social role of architecture, the way in which news is disseminated and the possibly illusionist nature of the medium of film among other aspects.

Simulacrum

Cineac-themanummer

Het kunsthistorisch kwartaalblad "Simulacrum", gemaakt door studenten van de vakgroep kunstgeschiedenis van de Universiteit van Amsterdam komt uit met een themanummer rond de Cineac. Onderwerpen zijn o.a.: Hedendaagse voorbeelden van media gebouwen in de grote stad; De opkomst en teloorgang van de bioscooparchitectuur; Het ontstaan van de eerste documentaires bij de gebroeders Lumière; De filmjournaals in het algemeen en de filmtheorieën van Gilles Deleuze.

Simulacrum is te koop voor f. 10,00 bij Bureau Amsterdam en in de betere boekhandels. U kunt zich abonneren op Simulacrum door f. 40,-/ f. 20,- (studenten) over te maken op giro 327045 tnv. Stichting Simulacrum, Amsterdam onder vermelding van uw naam en adres. U kunt ook alleen het Cineac-nummer thuisgestuurd krijgen door f. 12,50 (incl.porto) over te maken.

Het Cineac bioscoopjournaal

Cineac-films uit de jaren dertig en veertig, uit de collectie van het Nederlands Filmmuseum, worden vertoond tijdens de opening op 25 juni van 11.00 tot 18.00 uur in de Cineac (Riksbioscoop) en daarna, op video, als onderdeel van de tentoonstelling bij Bureau Amsterdam. De circa zeventig minuten durende compilatie omvat de volgende onderdelen: Hoe een actualiteit ontstaat (documentaire over nieuwsverslaggeving uit 1935), Koningin Wilhelmina bezoekt de Cineac (1946) en een jaarnaaloverzicht van wereldgebeurtenissen uit de periode 1934 - 1947: de Olympische Spelen van 1936, de geboorte van Prinses Beatrix, de bezetting door de Duitsers, de voedseldroppings en de wederopbouw na de oorlog, de oprichting van de V.N. en het bezoek van Churchill aan Amsterdam. Het

nieuwsprogramma, zoals dat vijftig jaar geleden in de Cineac werd vertoond, wordt afgesloten met het instructiefilmpje 'Netjes weggaan a.u.b.'

Cineac documentaire

De documentaire **Duikers Cineac** (1992) van cineast Jos Werkhoven wordt vertoond tijdens de tentoonstelling in Bureau Amsterdam.

Symposium

Op zondag 26 juni en zondag 3 juli vinden lezingen plaats in de aula van het Stedelijk Museum, Paulus Potterstraat 13, in het kader van Cinema Actuel. Op 26 juni spreken: Herman Hertzberger, architect; Gerrit Oorthuys, docent architectuurgeschiedenis; Guus Luyters, publicist. Op 3 juli spreken: Maurice Nio, architect en media-theoreticus; Mark Holthof, film en media deskundige, redacteur van Andere Siëma; Bert Hogeekamp, film-historicus. De aanvangstijd is 13.00 uur. De toegangsprijs bedraagt f. 7,50 per middag, een passepartout voor beide dagen kost f. 12,50. Reserveren gewenst op nummer 020-4220471.

Nieuwsbrief

U kunt zich abonneren op de Nieuwsbrief van Bureau Amsterdam. Als u f. 25,- overmaakt op girorekening 450092 t.g.v. Dienst Musea voor Moderne Kunst te Amsterdam onder vermelding 'Nieuwsbrief Bureau Amsterdam' krijgt u de Nieuwsbrief het komende jaar tien maal toegestuurd. U ontvangt dan tevens de uitnodigingen voor de openingen.

Colofon

Samenstelling en redactie: Leontine Coelewijn en Margriet Schavemaker
Secretariaat: Jan Meijer, Geeta Bindesri Singh (ass.)
Vormgeving: Mevis & Van Deursen
Druk: Rob Stolk, Amsterdam
Vertaling: John Rudge

Met dank aan: Hans Ibelings, Nederlands Architectuur Instituut; Peter Delpeut en René Wolf, Nederlands Filmmuseum; Muriel Cosijn, Margriet Denneman, Nicolette Munnik, Luc Vos, Ilona van Genderen Stort, Jac Goderie, Esther Berkelouw en andere medewerkers van MGM Cinemas; Jan Molema, T.U. Delft; Koos Kroon, Nederlands Fotoarchief; Rebecca Quaytman, New York; Bert Hogeekamp, Stichting Film en Wetenschap; Marian Goodman Gallery, New York; Christine van Assche, Centre Georges Pompidou, Parijs; Gemeentearchief, Amsterdam; Dienst Bouw- en Woningtoezicht Amsterdam; Stefan en Adrian Silvestri; ERCO, Lighting Nederland BV; medewerkers van de Free Cinema, Norbert Findling, Joachim Girnth, Jürgen Kieslich, Thomas Seubert; Video-print (Ottobrunn, bij München).

De tentoonstelling Cinema Actuel wordt gehouden op twee locaties: Bij Bureau Amsterdam, Rozenstraat 59 en in de Cineac (Riksbioscoop), Reguliersbreestraat 31 - 33. De expositie in de Cineac is geopend van dinsdag tot en met zaterdag van 13.00 tot 18.00 uur. De voorstellingen in de Riksbioscoop gaan tijdens de tentoonstelling gewoon door.

Cinema Actuel is tot stand gekomen in samenwerking met MGM Cinemas en het Nederlands Filmmuseum.

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
Rozenstraat 59
1016 NN Amsterdam
tel. 31. (0)20. 4220471
fax. 31. (0)20. 6261730
e-mail: smba@hacktic.nl
geopend van di t/m zo, 11.00 t/m 17.00 uur

3 september - 9 oktober 1994

Hans Broek, schilderijen